

Que bonic és viure!

En el primer i darrer episodi de *La vida de Chuck*, de Mike Flanagan, es fa referència a uns versos del poema *Song of my self* -Cançó de mi mateix- de Walt Whitman, on afirma que un mateix conté dins seu una multitud -I contain multitudes-. El poema, que Bob Dylan en el seu darrer disc, *Rough and Roudy Ways* (2020) homenatja, expressa la idea que cadascú de nosaltres dins nostre tenim tot un món que reflecteix tot un cosmos i un clar sentit del que és la humanitat. Walt Whitman, considerat com el gran poeta de l'Amèrica del segle XIX gràcies al poemari *Leaves of Grass* -Fulles d'Herba-, articula la seva obra al voltant d'una clara reflexió sobre les dualitats de l'existència humana. El poeta considera que la interioritat de l'ésser humà es troba sempre en consonància amb la pluralitat de l'univers. Whitman no va ser el pare del transcendentalisme, però la seva poesia enllaçava amb el pensament de Ralph Waldo Emerson que creia que l'ànima de cada individu era idèntica a l'ànima del món i agrupava tot allò que el món té, la idea del I contain multitudes.

La vida de Chuck és un tríptic format per tres relats d'aparença deslligats, que s'inspira en un relat de Stephen King, projectant-lo cap a una visió transcendental del present. La pel·lícula funciona com una exploració de tres mites fonamentals de la tradició americana, com són el transcendentalisme, el common man i el that's entertainment, per posar-los com a antagonistes, enfront una visió política utilitarista del món que condueix cap a la destrucció. El transcendentalisme, que hem vist anteriorment, es troba en la idea de confrontar la mort d'un individu amb la mort del planeta. Chuck ha de morir a trenta-nou anys, en el mateix moment en què l'univers comenci a desintegrar-se i arribi l'apocalipsi. La mort de la persona té a veure amb la

LA VIDA DE CHUCK

The Life of Chuck

País: Estats Units, 2024

Direcció i guió:

Mike Flanagan

Intèrprets: Tom Hiddleston, Chiwetel Ejiofor, Karen Gillan, Jacob Tremblay

Gènere: Drama

Durada: 110 min

Idioma: Anglès

Subtítols: Castellà

mort del cosmos, ja que una cosa no es pot dissociar de l'altra.

La possibilitat de posar en vigència el mite del common man -l'home/dona qualsevol- en un moment en què només es valoren els self made man -els emprenedors/emprenedores que sobresurten en la piràmide humana- dona a la pel·lícula una certa retòrica propera al cinema de Capra. Chuck, de nen, va perdre els seus pares i la seva germana, d'accident, va ser educat amb els seus avis i de petit volia ser ballarí. L'avi li explica que a vegades els somnis professionals no es poden conquerir i Chuck acabarà essent un comptable d'una empresa que de jove va aprendre a ballar. Chuck no triomfa a la vida, però quan el món estigui a punt de desaparèixer, la seva imatge començarà a aparèixer. El col·lapse de la humanitat començarà a produir-se, els mòbils deixaran de funcionar i tot un univers tecnològic s'apagarà, però els cartells de Chuck com a símbol de la bondat es conservaran. En la seva faula, Flanagan té clar que en una Amèrica dominada per tota mena d'excessos, la reivindicació de la bona persona és fonamental i fins i tot pot arribar a tenir un caràcter subversiu. El tercer element clau de la pel·lícula és el ball. De petit, Chuck balla a l'escola. La

seva futura esposa serà la seva companya de ball i la seva adolescència serà una mica més feliç, malgrat els traumes viscuts. En l'episodi central de la pel·lícula, veiem a Chuck que es troba una noia que toca la bateria en una cantonada, mentre el ritme comença a expandir-se, l'home reprèn el ball i fa una veritable exhibició de dansa. L'executiu gris es transforma gràcies a la força de la música i l'espectacle. Al llarg de tota la pel·lícula, Chuck no para de mirar com Gene Kelly i Rita Hayworth ballen a *Cover Girl* de Charles Vidor. El musical, la dansa formen part d'alguna cosa essencial de la societat americana, la concepció de l'espectacle com a forma d'alliberament. La musical porta cap a paradisos perduts, cap a llocs somniats, mentre que l'espectacle esdevé un refugi vital que tot ho sobredimensiona i obre les portes cap a la felicitat. Unes quantes passes de claqué poden portar una mica d'alegria a la foscor del món i poden ser també una força subversiva en una Amèrica empresonada per la tecnologia.

Al final de l'apassionant recorregut que proposa Mike Flanagan acaba essent una reflexió sobre la importància que tenen els petits moments vitals, sobre les múltiples maneres de conquerir la felicitat i sobre com la vida personal sempre es projecta en la vida col·lectiva. Una meravella que fa seva la premissa de Frank Capra quan afirmava: Que bonic és viure!

Àngel Quintana

Col·lectiu de crítics de cinema de Girona